

چ این شنید ز جبریل شد ز جاخیزان
 جهاز بگرفت از اشتران تخم غدیر
 بدست باز و کجید گرفت زوت نیت
 دو مهر سپید اک کردید از یکے مشرق
 خدای را دو تجلی بطوریک سینا
 نزول یافت دو پیکر ز جیح هشم کرد
 غرض با مرحقان میریشرب بطحا
 مرا بخلق پر از من خلیفه باید
 کنون خلافت ازین و اب جید شد
 رخلاف چه دیدند بسته اهل خلا
 بگفتان یک پنج پنج ز می از این ازین
 بدین نوبه خوش اهنک جملگی کشتند
 تونیز مطربکار سپاس ازین نعمت
 تونیز ساقا بر بشکرا ازین عنوت
 بزین بر نیز ز حلق و دهان سبو
 ولت حضرت داوود صی بغیر که
 شمع که از حق خیل خلق شد هنک
 ز یک اشان غرض فلک شود ساکن
 ز هر برتت از هر چه در یکهان بسر
 سخن در از چردانم همین بدمت بس
 بیفکنده هر بار معنی اندر کفر
 اگر چه قصه مدیخ در ان شد شیدا

نمود جمله اصحاب را بهم انبیا سر
 سپر ساخت دران دشت منبر ز جها
 فراز منبر نشاندش از هر اعزاز
 دومه هوئیداک کردید از یک او ج فراز
 پے هدایتان مؤمنیا کم شدن باز
 مکان دو پایه قرار تر خاک دشت خجا
 بدین ترانه دلکش سخن نمود انعام
 که تا نماید احکام شرع را بران
 با مرخالق خلق افترین بنده نوان
 پے اجابت کشتند جملگی هم راز
 سرودان یک بد به خجسته طراز
 ز هر تخمین بر سر حق سخن پرداز
 یکے نوبه خوش اهنک زن بغیر
 یکی چمانه می بخش و برت پیش بان
 بعشق حضرت جید ترانه و بگماز
 یک کانه سخن اسرار معدن عجز
 شمع که خیل خلاق ز خوشدش سر باز
 بیک نشان غرض زمین کند پرواز
 ز هر برتت از هر چه در کجهان ممتاز
 که بد طیفیل ذات تو هستی از آغاز
 بیفکنم قدر کجرا جابرا از راز
 ولیک غدر تو مرا گفت شاعر شیراز

<p>هاره تا که سمند فلک بگرد جهان خسیر شه را بر دوش خمره زلفت</p>	<p>بود به پویند و جولان و کرد شوق تلو و تلو خلیل شه را بر کتف بجهت اعزاز</p>
<p>مینکلام الخیر منقبت امیر المومنین علیه السلام سید</p>	
<p>لا اله الا الله و کذشت وقت شبستان کامدار در بهشت و فرزندستان</p>	<p>ساقی کاس بده پیام بمستان ایدون باید سپرد رسوخ لبستان</p>
<p>باطل که برز باد با بکی شک</p>	
<p>ساقی بر که یکی پیاله بدستم چشم ز عالم و ز آنچه هست به لبستم</p>	<p>کاز خط جمله ننگ و نام بوستم اخو کارم شد این که من ندیده ام</p>
<p>جزبت خور اسرشت و باد کله ننگ</p>	
<p>بالله یا ساقی چه خوب و چه زشتم کون ایزد باب باد سرشتم</p>	<p>من که به شتم جهان ز اهل به شتم کاس و میجد پدید شد چو کنی شتم</p>
<p>شیئا لله بدم از دم چند</p>	
<p>رفت ز من طاقت و قرار سراسر تا ببرد جمله عقل و هوش من از سر</p>	<p>خیر و بیای و رساتین عجم عقل نباید بگرد عشق نزدیک</p>
<p>عقل نیر زده به پیش عشق و جو سگ</p>	
<p>عقل تا چند جهل این چه غرور است یا که دل می پر است رشک بلور است</p>	<p>هیچ ندانم خار به ز شومراست کو تو نمای همان وقت سرراست</p>
<p>یا بفرز شوم و یا بفرزمت سنگ</p>	
<p>پیرمغان دوش خوشی سرور تراند عشق صبوحی بنوا و چنگ و چغانه</p>	<p>کاس خربیش زرد و سر و نریت زمانه و این خوردنرشت دور کز میانه</p>
<p>در راه عشقت هوش و هنر تو خوسنگ</p>	
<p>دیر مانده است کاز زمانه بچو شیم</p>	<p>باده بیای و مرهدام تا که به نوشم</p>

نکتہ از غیب و شرف گفت سُروشتم	بار خدا گفت عیب خلق بیو شمر
وہ و خوش خوش از این پیام خوشتر اہنگ	
مطرب کا خیر بے بہانہ و بے نام	مجلس عشرت باز و ساز کن آغاز
چنک نکیسا بزک بسلمک و شہناز	زہد از این رہ بجوئے زرق پیداز
	عیش جہان را ہا امکان تو بہ ماتک
مظہرین ای کہ غیت قرار سے	ہام گرا ز ہوش یا خواب راستے
مانا کار نو بہا ربے خبر استی	خیر کہ آمد بہار بادہ پرستی
	مجلہ کے ساز و سوزن بن فن و نیرنگ
یار بجومے مخواہ و نقل بیامور	نغمہ سرا بد لہ کو طرب بنما سر
مشک باعود زن نشاط بکیتر	وقص کن و یار بکوب و دست براؤ
	عود بنون مران زد دل مران دازنک
زان پس بیچارہ لباحت کلدار	مجلس کلہا بیہن و مجمع اظیار
جلد دهن باز و مستلک ہشیوار	در ہدیج ولی حضرت داد امر
	ان کو اسفار و حی زان ش سفر ننگ
انکہ ز جودش وجود عالم ادم	وان کہ بدائش صفات خوشد تو
پایہ جاش بعرش بر زدہ پرچم	بہر پیچودش نمود ایش فلک نجم
	انکہ زیزو انجوسان شدہ سہرنگ
مظہر اسرار حق و صی پیمبر	ان کہ مکش مدار چرخ مذور
کر نبود امر او برون نکشد سر	لبت کل از درون پردہ اغیر
	ہم نسرید بہ صبح مرغ شب اہنگ
نفس بے عین حق و عقل نختین	ضیغم انجام شرع معنی یسین
شیع بے زو گرفتہ رونق و تمکین	گر بندگیغ او بغز و صفتین

	تا بابد بَرِشَرَعِ پَرِدَه زِدَه نَدَك	
تیغ کجش راسته چہ ابر بہار است بس نہ ہین بلکہ نخل نیرہ بہار است	کا زائش روگ زمر کاه نکار است یا کہ فرو زندہ برق پر نر شر است	
	کا ز شر شے بہ تن توان نہ لبر ہنک	
از قلم رُفح و دود سیر لٹ کر وازدم تیغ و تن عدویے بد اختر	سازد در پھنہ شکل مرک منصور سیر دہد ماہ نوبہ برج دو پیکر	
	کز پے چنک جا کند پیر چنک	
کوئے از بکہ تیر ہشتہ بہ دشمن امدانوں ہچہ چشمہ از ہر روز نرن	خانہ زنبور پرتش شک جوشن کشتہ بدشت اشکار سیل بنا کن	
	نصم در او غوطہ و رہ جو تر خوجنک	
توسن خصم شہر مرغ کز زندہ پر سبقت و مرکب داپچ کرخ مدورا	یا کہ شود باد تند خیر سبک سکر یا کہ ہر وہم محض کرد دیکر	
	نیت پیر پھنہ اش مگر چرخ کنک	
دل دل کردم کہ وصف دل لشارم دیدم مدحش نیارم انکہ بیارم	شاید را ہش مخنک طبع سپارم گر چہ بود بر پیام چرخ گزارم	
	یا کہ نشتم بود بہ ہفتہ او سرنک	
اے اسداقہ ولی حضرت داوود با چہ زبان مدحت سرا پیر ایدر	وائے ولی اللہ وصہ نفس پیر کیف ز خلائق فزون و از حق کتر	
	با خلق ہم سنی و بخالق ہر ناک	
عکاش برین پایہ ز رفعت جاہت شام سپر سایہ ہوئے سیاہت	فرش زمین مایہ ز ترتب راہت صبح سفیدایہ ز روئے چہ ماہت	
	نہ غلطہ بر یہا بکینہ ز دم سینگ	

<p>شاهامدح تو چون تمایر ندیان این نردم دیت که حق بذات تو پنهان</p>	<p>پایز و صفت کجا و عقل بخندان یا که نصیرت خواند خالق و پیردان</p>
<p>خاموشیم بر که راه کشته لبی تنک</p>	
<p>شعر من و وصفاتت عالی و چنین نک که ثنائیم سزانه خوش بودم این</p>	<p>مدح من و جباتت صغیر و شاهیز بهر محبت بر اسب طبع کشم زین</p>
<p>خند دعا سر دم هزاران فرسندک</p>	
<p>تا که ز ابر بهار و از اثر خور با دخلیت به تخت و تاجش هم سیر</p>	<p>صحرای سازد طرانیر دیباد ربر با رضیمت بر نوح و صحت هم سیر</p>
<p>نال و افغان ز دل برار چون زنگ</p>	
<p>شاهاشید اغری بچکناه است لطف ترا صبح و شام دیده بر آه است</p>	<p>وا از خط عصیا اثر روی نامه سیاه است و المثلار کوه یا که خورد کاه است</p>
<p>در صف محشر بدامن تو نرنند چنگ</p>	
<p>ایضا الخیر الشی فی منقبت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب</p>	
<p>مقاله ای ساقی خدارا بیکدم بگر ز انحر موختم بافتار ز پاتا بیکیر</p>	<p>نکر از اثر عشق چنان بر نرد بجان انحر ز سیر بازم بر پیمانیک دو ما غنیران می خلی</p>
<p>ز خاری مگر بنشانی از جان من این از ر</p>	
<p>خدارا ساقیا پیمان پر کن زان می روشن تجلی زن بدل تادل نماید و ادی بمن</p>	<p>ز روشن نور می یکدم بطور دل تجلی زن بایم کر کایم الله ز خویشیند صولن</p>
<p>بچایین بلا اید که دل او سرامت مظهر</p>	
<p>ملا بر خیزد در پیمان زان اب ملامت کن مشعیر قطره در کار این دل تو مرقع کن</p>	<p>ملاح ساز جام و ساحت لرامشعیر کن مرقع بر قلم کن دخت ز نهار زومبرقع کن</p>
<p>مربع کن و مرا از چشم زخم زاهد اشک</p>	

میخ باد پیماساقیاد سرجای جام مکے فیا هو کس بر پا نماز او از نای و سنے	میم ده تا که بزدا بد زمانه هوشم از سره نی مکتانه زن تا نمایم راه حتی ط
هم ایدون خنده ساغریارو کر نی مینا به پیمای که ناکه بگذرود روزی دنیا	بیط راه هتے مرثانے جویم از داور
سید شد ساقیا از زرق و سالوتن و باروت ز سونر باده تا در دل یکی الترفیق و زوم	زمینا در بیا غریک دو جام باده می پیمای بدینا کر نکیر توشه اندر خور عبی
بکن ست و خطیم از خمار نشاء جامی ز نام و ننگ چون حاصل نکشت از غیر کاف	بجعبه کی برم هیجات جان تا وادی محشر
میم ده کا ز بهار ایدر جهان یکمخلع شد مرضع شد زین کل هم مذور هم مضلع شد	بروزنرا پنچین در جام ندراب ریا سونر مک فرزم اتش مع رد دل که رسم عشقش اموزم
همانا بر فروردین که منجیرد بصبح دم که از دم مردها گے نماید زندک در یک دا	بیاموزم ز عشقش تا رهکد از عقل بد اختر
مرادوش اینچنین در کوش می آمد ز شاخ کل زی بلند رفت این معنی که گرد ز کشتان مل	نجام می شو شم بالله نخواهم ننگ و نامی بکام دل به بد نامی سپس بگذارم ایامی
بکل ان جو عین عالم نه بتوان داشته هس به لبان شد زمستان هر که انچه و سوک	در ایامی یک عالم دل ز خوش نامی مرا خوشتر
بکام میگفت از لجه حکایتین جنین بلبل بملد پرایے کل بختند از یکچر عه عالم کل	مخلع شد که از کل ساحت کاش مرضع شد مضلع ان یکی در نفس و ان دیگر مریع شد
ز سوبر جششان بر سرفتاده سته و شوک	مریع کاشنه در هر کجا بد شد پراز گوهر

ز شور باد افشاده بردشان پرتو نو	ز نور باد شان هر یک بگفت از عشق منشور
ز موشوران شان هر یک نوائے بر لب میز	
چو مقرر شد اندر شاخ کل بانگ صلا داد	صلا از جرقوم میوزان از تنهها داد
ز غم میسرید هر که خواهد دل جلا داد	جلا از دل بیای کل بالخان الغناد
غنا هائے مغنی راست صوته الغنی مضمیر	
برابر باد زمین و وزان کردید هر کس	بهر سوئی پدید آمدن کلهما نازه مینوی
بهر مینوشت از بلبلان علم خوش کوئی	بگو یائے کشیده از جگر هاناله هوئی
ز هویمهائے ایشان کشته بیکر گوشه کس	
دی ساپچم در کلستان از کج پنهنائے	ز پنهنائے عیان تا نکتهایا بے پاسانی
بپاسانی مکر نور که کاش ساخت نورانی	بنورانی جمال کل نکر کن نور تپاسانی
بر بابا لکعبه جز نور علیا گل نشد مظهر	
فروغ نور حق یعنی صورت صورت معنی	یعنی هستیش از ابتدا هستی به هر شئی
بهر شئی بدالتش بنکرته و بر بر بنویسے	پی جو امر حیدر خود نه بدنی هیچ جلالی
حیات از بدست یزد است و نام او حکما	
بر این معنی حکیمان جهان او دره لبین ما	ببرهان گفته خلق خوشبینه خویشین
نه توانم قبول این معنی مشکل بی اسان	پاسانی نکر بر خلقت حیدر سپهر چو نیا
چنان خلقت نشدند ز یاد کرد او شود مظهر	
نتوان مرتضی ان مصطفی بر تر شمارد کس	کی کافر شد نتوان و لای انجرف از من رمل
بر سر انجرف در سراج خلوتخانه اقدس	باقدم ذات حیدر از سپهر آمد پرده داران
بر انجرف برابر کو جواب این زمان در کس	
علی شعلت رستی که هر سوید مدبر تو	ز پرتو کرده عالم را پوزانوار و پراز ضو
ضو پرتو شان ز نقشها عالم شد مملو	شد مملو هر عالم و زمانها شمه بشنو

شنوئرا نھا یکو خور و ان دکو و اند کو خورا	
الا الی مع خلوت کا حق و ای مایه امکان	ہا مکان نامہ ہیقی ز نام نامیت عنوان
چہ عنوان اور دم درمہ دستای پر تو ز یاد	زیر ان و بیخورد نخواہم ایند ز ان
بغیر از ان و این ہم خود بخود دست چہ سازم	
مکان پستیت ایشہ بزیر بابہ بتم الله	زیر بابہ بتم الله فراتر کر سپا کر مرہ
در ازہ خود خدا داند مکان کیری چہ منز لکم	بمنزل کاہنای ایشہ مرغ و ہم کس نہ پردنہ
نہ آخر شریزدانی و فقیر بایک پیست بر	
نکاح چار امام ارتونمیدے بر هفت آبا	نہ هفت آبا سہ مولود از کجا و کہ شد پیدا
بر پیدائی چہ صورتی پذیرفت آدم و حوا	ز خوا کر چه علت آمد و از ادمت آبا
ز باب مام نور هسیت آمد مقدم	
بارک ای و صنی مصطفی و ای ولی حق	کہ حق کردہ بر خلق دوعالم والی مطلق
ولی مطلق کز نام حق اسم تو شد مشتق	آبا این اسم مشتق صدر ثابہ تو ہے الحق
ہم الحق با چنین منصب چنان مدحت کنیم آید	
نصیر بنیتم تا از جمالت سخت انکارم	نکارم این و بی تہدافہ زین در انکارم
در انکارم از این و مضطہبت ہم نہ پندارم	نپندارم معافا ہنہ از این معنی کہ مشتارم
بل مشتارم از این کہ چہ مت عشق ارم سر	
الاکر رضی جوئی کیشا ان چشم بینارا	کہ ناہینانہ بیند چہ مرہ عالم ارارا
بیار ادلا کز خواہی بدانی شریکتارا	ز نور شریکتا جلونہ دہ از قلب بینارا
کہ در سنیای دل بدینی جمال پر تو داورا	
دعی بر بند چشم سر نکرین دم بچشم دل	بچشم دل نکر بر مر رضی ای از علی نفاصل
بغفلت تا چہ شدت میشود تحصیل بچاصل	بچاصل بدل از مر رضی چشم محبت صل
بہل این دانہ در دل تا دہد خوش خاد شبر	

الان تونيز ساقيا براستی ترا نه زن ده مخالفان به پرده مخالفان زن	مالفانه بز مواصلا به هر گران زن بعیش کوش و پشت پا به هر دشمن مانده
که حاصل هر جهان در این سر اسر آمده	
بیا که تادی بهم خوریم باده بر مکتلا دلت بقید ننگ و نام باشد در چه مبتلا	به ترک ننگ و نام بر زنیم در جهان صلا بکش جهان و بکن زهادت از این بکا
ترا که پاسخ بلا عالم زرامد *	
زنور باده دم بدم به طور سنجلیون زن که تا مگر بدین سبک توان تونیز هر چه من	بجا و نگاه سینه تا کایم دلک ند سخن بمدح شاه زنی سخن بهر زمان بهر من
که مدح شاه ز هر چه در زمانه نوشت آمد *	
شاه سهر کافتی مه منیرا صطفی مچه که بهر سجده اش فلک نموده قد و دوتا	ملک خدام فلک حیثم و صفی و صهر مصطفی دهد ضمیر و شیش بهر هر صبر ضیاء
چنانکه جرم مه بشت ز خور منو ترا آمد *	
علی که ذات عالیتر ند آمد از جهان مثل بصفا رزم هر کوی کند مقرر ز ند محل	علی که نیت تالیش بهر ممالک و دول اسد ز بیم جان خود پناه جوید از محل
که تا چراز جور او حمل جهان در آمد *	
بروز و قضا پیون کشد ز کین پرند ابکون بدین حدیث طرفه بین که گسندید تا کنون	زنون حکم کرد اتمام دشت به سخن سپا خصم را کند بی زحصر و حد فزون
فزونیی که با کوی بر ابر آمد *	
چه رو کند بز مکه بدست بید کلفر چجرات پیاده کزان میا کنند گذر	بتم اسپیل تن بستند از توان سر شهو وزیر با سپه شوند مات سر لیسر
که جلوه بجای حق ز دست حمید آمد *	
چریغ آتین دشمن بکین شراره افکند	چه جای دل که شعلا با بنگ خطر افکند

پی پیاده را برد مسر سواره افکند	بجای بخون روان مجوی باره افکند
چنانکه اب در شمر ز ابر از آمد *	
چه تیرش از بر کمان بر آسمان رها شود از آن شهابها جهان چه کام ازدها شود	در آسمان ز هر طرف عیان شهابها شود در میان زندگی چه سرک پی بها شود
که زندگی و تیر و چه چیز و نشتر آمد *	
شها طرازا اینجهان بقامت قصیر شد هم از شمیر و خالق تو جهان پراز عبیر شد	توئی که از وجود تو جوان جهان پیر شد هم از نیم لطف تو زمانه دلپذیر شد
هر آنچه مدح گویت تو بر نه درخور آمد *	
فلک کجا خد مت توان بر ابری کند بلی نه هر شعله توان بد هر خیدری کند	ملک چنان بخصرت خیال هر کند بلی نه هر رخ می توان چرخ نور تو بر کند
که ذات ذوالجلال را تو خویش مظهر آمد *	
بسخیال زد شها که ترا شنا کنم که از بیان مدحت حصول مدعا کنم	بمدح ذات پاک تو چه کامه پیا کنم ولی چه حد طبع من که مدحت را کنم
مدحت ارفشد ولی دعای من مرا آمد *	
الاهار د تا بود منیر نیر فلک همیشه باد دوست سپا عیش از یک	الاهار تا بود بمنجیتر مشترک همیشه باد دشمنت رهین و شرط درک
چنانکه کاما درک زیاد صهر آمد *	
<p>وَلَمَّا يَضْغَىٰ مِنْقَبَتِ امْبِيلِ لَوْ مَنِّي زَعَابُكَ لَمُنِّي كَلَامُ شَيْدَا</p>	
باغ شورا نگیر بین چون مسکن خور آمد از نسیم آورد ز پالانکر روی زمین ساحت هامون هم اکنون از خجالی درخ مجدوم از ریش شب بین بنوک خارها	راغ سورا منیر بین چون دامن طویر آمد همه سطح آسمان پزدیر منشور آمد وادی ایمن شد از لبر جلوه نور آمد رشتهای سیمگون رخشان چه بلور آمد

ما بایستقبال شو تا دامن کلشن از انک
 خیزد و شواند در چمن سختی چمان تا بنکری
 نرگس اندر کفت سیمین خام ز ترین رقص زن
 انترجی کلگون ز جام لاله ایدر عند لبیک
 نغمه زن بلبل اشباح کل بالحنه چنانک
 بانو کلشن که شویش فرودین بد این زمان
 فی غامط کفتم عنی الله این همه زیب جهان
 عین حق نفس نبی حیدر که نزد جود او
 کافر انکر کا اعتقادش هست برایجاد خلق
 کر چه باب آمد و جود پور مرا علت ولید
 خاک درگاه فلک فرمای و مرا بجد نما
 ایشه شاهی که اندر صفحه کوز و فساد
 کار پر داز قضا را از تو استفتای حکم
 مبتدا خلقی زبان در تیرات مرفوع شد
 از کف فتح ایقت را یات نیز منصوب کشت
 ایشه شاهی که اندر ملک عدالت شاهنا
 پر سه زن در روز و شب البیلم در کت
 شهر کفر از تفت تیخت ای بسا آمد خواب
 از خدنک تیز چکت جسم شیران نبرد
 و از پرند نیلکونت خصم بدانند شیرا
 از در مرغ تور اهوره اندر در زکار
 بعد ضرب تیغ و تیر رحمت هر یک از سه

از وطن اردک بهشت از منزل دور آمد
 نوع و س کل چنان بهر شنا عویر آمد
 بکه مینوشید ایدر دست و منور آمد
 دل پر از موی و نشاط و سر پر از شور آمد
 غیت اصوات چنک و لحن طنپویر آمد
 از وصالتر حامله بر طفل انکور آمد
 امه از لطف شه نه زانچه مذکور آمد
 خاتم جم در نور انکشت هر مویر آمد
 جز وجودش منظر بیگانه منظور آمد
 مرتبت بین علت اینجا باب را پور آمد
 صد هزاران شه چه چشید چه شاپور آمد
 امر و نهیت باید تقدیر مسطور آمد
 صورت ارای قدر را از تو دستور آمد
 هم از ان روز بر حکمت خلق مجرور آمد
 صف کفر کثیر بد مضموم مکسور آمد
 جوش از سر داسپر چنک عصفور آمد
 دو غلامندان یکی مکه وان دگر هو آمد
 قصر دین از کف سیمت سخت معجور آمد
 رخسار اندر رخسار همچون بیت زنبور آمد
 رو بر روشن دگر نظر چون شام دیو آمد
 طهر از کاسه سردار او فغفور آمد
 قسمت یک سه که سه را تع مجذور آمد

بے ولایت کرمی طویل انا الحق کس زیند
 خور که شد ز اینسان کس بزبان بر فلک تار
 من کجا و مدح تو این هرزه لایبهای طبع
 کس سخن بیهوده راندم من مرا معذور دار
 غافل لفظ نصر اندر نزد اهل اشتقاق
 باد بزبان بر که خصمت از نفس بر جهانک

باز دارش او حج رخصت همه منصور آمد
 کونیاد رد رکعت یکر و نر مهور آمد
 وانکه اینجاکش خوانی جمله رنجور آمد
 زانکه شیدا را کند در شرح معذور آمد
 فاعل مدنا صر و مفعول منصور آمد
 ریش او سراق زهر از سخن ما هور آمد

مکالم

وَلَيْزًا يَصْنَعُ مَقْتَبًا مَوْلَانَا عَلِيًّا بِبَطَالِئِهِ

شیدا اللذی

شبی زرین خال و مشکین نواب
 شبی جانفزا تر ز دور و ز جوانی
 نشاند صبا سوده نافر چین
 فرو زنده انجم بر کاخ کردون
 فروزان شتراد در آن شام تیره
 نموده منقش حق از کلاک قدرت
 در آن شب من از بخت خود شکوه پریا
 همی گفتم ای کبریا ز حال من مگر
 چرا کیش بخت من کشت کلین
 چرا اختر طالع سوخت بکسر
 چرا بایدم جو کرد و ناز کشیدن
 چرا خین کی زیر دست از کنتدم
 چرا او فتادم در این شهر ویران
 کجا عارفی در بخت از ایشان
 بر خار خورده سالان ایشان

ز افاق تار و نجوم نواب
 بان شب صل یاران غائب
 بر اطراف و اکناف و حول و جوارب
 چهره روشن قنادیل بر دیر راهب
 چهره خشان لالی بچند کواعب
 ز جاجه فلک را بد ز کواکب
 اباد هر پیر رنگ و روح ملاحب
 همی گفتم ای زشت پیر مغاضب
 ز باد و زان خزان نواب
 ز سوزند تار و شرار نواب
 بنایت ضیغم برنج ثالب
 شاید بشهباز شد صغوب غالب
 که از خلاق و عقل و دین کشت ماز
 کجا زاهدی در بر بند کراش
 دمیده است صبحی و صبح کاذب

ز طفل و جوانشان منجمی زانم
 لکن کنت ایتمیم من کتاب
 نپرسند کاین نظم یا نثر هستی
 اگر از مناره خبر یاز پرست
 چرا خود نماند دست کسری
 نه زین بجان زمان کس تو راج
 بر کم شکی اینک ز بهر نظلم
 علی نکه در مدح او مات و حیر
 علی نکه امرش قدر است هر
 چه او صاف واجب بد ممکنی را
 شهی کز تفهرا و در که کین
 شود دشت از ابرخونبار تیغ
 بر تیغ او در تن جنک جوان
 سپهر از تیغش تو کوئی بصر سو
 ز تیغش شود پهن پر کوه و چوکان
 بی جنک کرا و مرد رونه بدین
 سپرد کفش از چپ راست سازد
 سه شش سازد و شش سه از تیغ چکان
 سز کز نه پیش بگرد کوزان
 الا ای ولی حق اے شر مطلق
 توئی بعد پیغمبر انتم معنی
 تو ملی نزد ایشان منصب پیش

که بپیدا ست خود هر چه گویم ز شای
 واجتت فی ذالک کل الطالب
 نگویند کاین از اصول استیاطت
 سرانید کاین چاه راهت قلب
 که ندهند فرق از عقارب با قارب
 نه زین بلا ایضاک کر تو ناب
 لمن ذالمعالی لمن ذالمناقب
 هر عقل دانا هر راهی صائب
 علی انکه حکم قضا را مصاحب
 علی را چه خوانم بجز عزیز واجب
 نه دل در صد و در نه جان در قلوب
 هر ما آجاری هر عین کاذب
 ز چیتانی نیج العناکب
 در برق سوزند روین محاب
 ز دست جیوش و رؤس کتاب
 بجز جسم بی سر هیان در محارب
 مغارب مشارق مشارق مغارب
 فیا للعجائب ویا للغرائب
 عدو باز پس بین صلب تراب
 که مدحت بر اشیا هم فرض و جاب
 که حقت فر خوانند فرخنده نایب
 فیا وایل یومالرحمان غایب

توئی مظهر جمله اسرار پنهان
 بعبق توئی قاسم خلد و وزخ
 سخن چون سراسر اید بمدح توشیدا
 الا تا بود روز را شای از کپی
 خلیت هر سرتیاج سعادت

توئی محرم راز این هفت حاجب
 بدنیاتوئی رزق هر شی و اهب
 که پشته همار از کز کرد مصاحب
 الا تا بود شمار از و نرسالت
 خصیت هم پای به بند مصائب

و لایضا فی منقبت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب کلام شکر الذرف

هما ناعهد فروردین سر آمد کز تف کرما
 تو کوئی موکب شهر یوزره میسید کایسان
 زیاد از زمین رو کشت کلین تالی کلخن
 نه بینی در چمن ایدون زیاد تیر قیرا کون
 نه منبل ماندنی سو سن نه از روی نه ترون
 زمر و کشت شد نوشته یک فرشت خضرائی
 به نیما کشت جام زمر دست ز کمر و عبهر
 ز اصل لاله و دینار نسرین در هم نرکن
 کون کردید از این باد کرد اندو هم بیکر
 غبار تیره کون شد بر کرایان برفلک آمد
 ندیدک زندگ کرد رخا ک بسپارند هابنکر
 خلاق کرغ تقو ایند در بحر محیط ایند
 نشد در عهد سابق آنچه فرمود انور کاید
 کون در عهد شهر یوزرنکه کن باد طوقان
 زین خیزد نیم آتین چون آه اهر مین
 هم بکداخت دل در سینه جان در بر بیکر

کستان شد شرانگیر و بتانکت از مرنا
 غبار تیره کون شد برفلک از دامن صحرا
 زاب آتین خو کشت فرغ نارد از آسا
 نشان زان نوع و سان چمن سپرای نیم ازا
 نه ریجان ماند نه روین نه کل نه لاله و لالا
 ز دست لاله شد شکسته یکجا ساغر حرا
 بغارت رفت هم از سر نسرین افسردیبا
 زسیم یا سمین وز رخیر زمر و خضر
 بان کنج قارون در دهان خا ک ناپیدا
 پچتمان روز روشن تیره تراز طره حورا
 غبار اینک بنجا ک اسپر دیکجا مردم احیا
 چه خیرت زانکه شد بر باد بیکر تو در غبار
 یکی طوفان باد می کش بر دمعون را از یا
 که یکجا کند از بنیاد این معوره دنیا
 بمر شو و بمر کوی و بمر جا و بمر ماوی
 هر در تاخت عقل از کله و تاب از بودها

دمان شد صور شد محشر مکر و عهد شهر
 هر با جامه اسپید کون اشفته و پیمان
 مابان ز تاب کرمایر که بینی کشته دل مایل
 سکون بگزید اشیا ثابت ستیاز سنا بکسر
 بنار و از تف کرمایرین بیرون سراز زهدان
 ز کنج بیجودی بخون مویز برون ناید
 فتادند از حرکت زین حواریت انچنان اشیا
 شده بر خویشین پیچان خلایق بادی پرمای
 تو کون هر سه عنصر سیر سیر مغاوب با تر شد
 و یارق حمام شه بقالم شعله زد کاندان
 وجود کامل نفس مجرد باعث هستی
 علی نفس نجی و عین حق و نایب مطلق
 علی جنة جنة قسیم النار و الجنة
 ز نور پر تو را پیش ز نور مشعل بولیش
 زندگ کر لعه مصباح روشن از نرجا جندل
 اگر ممکن ندیدستی نهان در کتب واجب
 بر این سعای روشن نیارم هر کس برها
 الا ای معذن اسرار حق وای والی مطلق
 بر تبت تربت راهت طراز طره غلظت
 ترا تا نور هست جلوه زد بر قالب خاکی
 قضای انچنان تدبیر چوید از تو دستوری
 در انهنکام بیهنکا اگر هنکامه کردن

که بپنیر زده سان اندر مهر و خیل مرکوم
 همه با صوره چون زعفران خیران واندر
 تو کون خلق را بگرفته بکیر رنج استیقا
 چه دیدند آنکه شده سدود زین و سمره
 بدنها اگر چه بگرفته است بکبار رنج استرخا
 و کرد در دلش لبخیر کیو افکند لیکلا
 که در یکا بنهن شد مجتمع امروز و نربا فردا
 ز تاب فتاب سنبله چون سنبل عذرا
 که شد یکعله سوزان هر دنیا و ما فیها
 کستان شد شیران کیز و بستانکشت از را
 هیولای خرد روح مجتم علت اشیا
 که ذاتش کشته بعد از خود و خلق امانت
 امام الانوار و الجت ز هر زین منصب والا
 درختان لعه انجم فروزان شعله خورشیا
 هویدا بینی از مشکوت روزدی رخ فردا
 بذات و نکه کن هین صفات او نظر کنها
 که بر هرزه است نزد بخردان برها سوسنا
 الا ای معذن انوار حق وای ممکن بکتا
 بعزت خالک نگاهت سوار سمره خورا
 سز در خالک از رتبت نهاد بر عرش اعظم
 قدر با انچنان تقدیر کرد از تو استفتا
 به پیچد بانک هاها در این نه کنبد ختم

توخیزی از کین چون انزکمانی بیلک پزان
 ز تیغ اثنیت بر سپرهای عدو و کرد
 تو خود چرخ کین تو ز کمانیک هر ترا باشد
 هانا اه عشاقست تیر دل نشینت زان
 نه مکن می توان خواند نه واجب و اندر اینی
 تو سرخجی کی را چه آگاهی ز سرخجی
 قصیرید تو را پیراهن زنجی چنان کور
 فام سودا بدمت کرد در سر لیک میدانم
 بیاس سر همان بهتر که خود دمدمت نشازد سر
 الا تا خورشید زور زکر می شود عریان
 خلیت رلباس سور چون از فردین بستان

پقصید هلاک بدمنش با تیغ بی پروا
 هزاران تجز شو القبر از هر طرف پید
 کواکب حلقهای درع و جوزا تیغ خونپالا
 که اندر سینه ترکش نمی کیندم هیچا
 بسا دانا که کشته چون من شید اهر شیدا
 چه افلاطون چه در ساطع صدر او چه بن
 نشد افزون ترا خسته و دوتار و بود بلادنی
 که خواهد رفت سر ز سر و صدن اندین
 بجای مدحت باید کند ز دل دعا انشا
 الا تا ماه دراز رخ زرد در میخ از سرما
 خصیت بجای پلاس و عور چون از مهره صحرا

حکام (وله ایضا فمدح علی بن اسطالب) شیدا الذی

باز از فرهایون قدم میر بها سر
 کشت از باد طرب ریز هوای کلین
 غنچه خندیدم صبح کهنی قاه قاه
 روش بنمود سخن باغ هم شد کثمیر
 چشم ز کس هم افکند نظر خیر خیر
 لاله اطراف چمن کرد پراز در عدن
 با طافت چمن همچون رخ توکان بچند
 همچه آینه صانع بنظر اب شمر
 سلسل اندر زبان زمره موسیقی
 عند لیبان خوش الحان نذر وان شکر

عالم لاله بر افراخته شد از کسار
 کشت از ابر در ریز فزای کله دار
 ابر کوبید بر شام کمان زار زار
 رخ عیان کرد سمن راغ همه شد فرخا
 جهر بلبل هم افتاد ابر خار خار
 سنبل اکناف سمن کرد پراز مشک تار
 به تراوت دین همچون خد خوبان حسا
 و اندر وعس کله لاله چرخار لایا
 بلبل اندر زبان همچه موسیقار
 هشته در حلق بصد رنگ فون نهار

راغ شد یکدم از قهقهه کبک درمی
 گاه بر چنک شود چیره نوا می قمری
 که زند طعن همی دشت بفرود کن برین
 رخ نیل و فرا کر لطر زند پنجه تالک
 گزشتت چنار از می پیمانۀ ابر
 سرو ایدر چه خطا کرد که از لاله صبا
 تا کشیده بچمن دست صبا خجری نید
 ز کس مت ز بران ماه بروی شب نیم
 لاله همچون رخ لیلی شد از باده ابر
 غنچه چون دل بر طناز که با عثوه ناسر
 سبز بکر قه شقایق را اندر میان
 عهله نر باده ابر آنچه شده میست ولی
 خیری اندر پی تشریف بهار اندر دست
 سوریه از نشاء پیمانۀ کلکون شقیق
 ده زبان سوسن آورده زبان از یک کنا
 ابرمانا شاه اشفته خورد و مکر نه چرا
 بی سبب که نهاد اندر بر نرسین در دم
 که نماید دهن غنچه بر از در مبین
 که زبان کند اندر بغل کل کوه
 بیجت گاه دهد جو نرا شمشیر از اب
 بر بر سبز کند هر ز را طلسر جامه
 کوه مال داز لاله بشار مشنکرف

باغ شد یک کلک از لخنه سلسل و سار
 گاه از کبک شود طیره صدای مزمار
 که غمد طنزه می تزیب پسر دوار
 از چرنیلی شد شا بنیان هر اطراف عذار
 چنر باد افتان خیز شد چون باد کسار
 میفرزده همان در قه مشعلۀ ناسر
 جو محزون کشته روان با ز نر پهلوی نادر
 همچو چشمیت که هوارده می کردید زار
 بی چون قامت محزون شد از باد بهار
 باز بنموده دهن باز ز بمر کفتار
 چون خط سبز که بر کرد عذار دلدار
 هست در دل بر از بلبل شیدا مشیار
 در گرفته طبقی پر زرد دست افشار
 کرده از خار برنگ می حمر کلنار
 ز پی تهنیت آمدن میر بهاسر
 مینماید تلف بنیان هر نقد بیار
 بی بخت که کند اندر بر نکر دینار
 که کند مجرۀ لاله پر از عود قمار
 که ز شب نیم فکند در بر سنبل مروار
 بر سبب گاه دهد کلرا خجرا ز غار
 به سر سرو نهاد لاله ز سندان دستار
 دشت را ساید از سبز بصومر ز نکار

نے نے اشقتہ خرد نیت خطا رفت ازین
 ماخذ ابر سخا محردل وین مین
 علی عالی کا حکم حق از روز راست
 انکہ نہ چرخ بر پهنائے کف قدره او
 پر تو را بشکر جلوی کند ماہ و بیع
 بد سلیمان را از نام وے افون و مره
 هم ز تاثیر همین افون بود انکہ خلیل
 هم ز تاثیر همین افون بود انکہ کلیم
 هم ز تاثیر همین افون بود انکہ مسیح
 هم ز تاثیر همین افون بود انکہ ذبیح
 هم ز تاثیر همین افون بود انکہ صغی
 هم ز تاثیر همین افون بود انکہ بنجی
 اے کہ از جود گفت ابر سخا کیش مدام
 بخر جود تو ز پهنای وے و ژرفی قعر
 موسی خلوة تکلم بیان شان و خطر
 پر تو جود تو بر خالق جهان از بد و نیک
 نخلت از ناکت خلق تو نمود است چنین
 قبله روے تو مسجد و ضیعی است شریف
 کشت مسجد ملک آدم از ان روے که داشت
 نور محض تو از ان روے که ناید مکرر
 یار اکر عزم شرح تو ز کرد با مهر
 اگر کنی حکم بر کشتن از زمان سلف

زانکہ خواهد کہ کند جود کف شاه شعار
 منبع مهر عطا ابر کف و لیر یار
 کشته بر خیل خلاق بدو عالم سردار
 نقطه و هم نژاد است خط پر کسار
 بیانی نکرے نامیز را در اشجار
 چون توانست کند حکم هو مرے یا مار
 کرد انسان بر ترا نشیند و دقرار
 رخصت او در مخلوت تکد قرب دادار
 بکف رحمت حق یافت خلاصی انداد
 کشت ناکشته قبول در قربانگه یار
 کشت مقبول در عفوت حق از استغفار
 بنجاة افتاد از ان یم بے حد و کنار
 میچکاند عرق نخلت شرم از رخسار
 توان کرد در ان کشتی اندیشه گذار
 بر سر هائده جود تو بد خوانا کار
 همه تابیدن خور عام بود بر کل و خار
 مثلن دار وے سیه از برا هوے تار
 کعبه کوی تو مقصود صغار است کبار
 قیمت از مقیم تقدیر تو را قرب جوار
 نقشه صورت تو منتقش اند را فی کار
 توان کشت ز بر جود کرم راه سپار
 هر موکب مسال شود کشت کر پار

مختی مست فلکرا که ز بونت شمس
 دشمن از هیبت تیغ تو لیل ز خاک شدن
 رخ چو ارد بعد واسب تو بایستق فتح
 برده خنک سبق ز نور بصرتک و پوی
 بر سر دوش تو نوریدک هلاکت کمان
 مرغ تیر تو همانکه که کشاید پروبال
 مرغ تیر تو باین جسم زهی مرغییب
 نوک رحمت بدل خصم چنان کارگراست
 رحمت از پرچم دارد قلم موئی بکف
 ز پرچم خون عدوئی تو مدام
 ما هتایب ما شمشیر تواند رتن خصم
 فکر تیغ سدا را مرد ز خاطر خویش
 حاش هه اکر از خشم کرائی سوک جنک
 افرین خیزد بر طبع من از قائلے
 با چنین طبع خوشالین که بود شکیدارا
 من هر چهل مرکب تو هر عقل بیط
 مدعا را کنم ایش بدعای تو تمام
 نا که از فرمایون قدم شیر بهاس
 بر خصیم تو می باد جهان بد هجیر

ز تو بر کرد نثر از کا هکشان است مهار
 زا خطر اب دل خونین شکند لوح مزاد
 شه شود مات از ان پیل و وزیرش ناچار
 با چنان سرعت و رفتار که دارد در کار
 که فتاده است به برج اسدش راه گذار
 دل خصمان چند دانه صفت از منقار
 که کبند پیل تنانرا بیک اهنک شکار
 که بچشم از رخ نور خط شعاعی بهار
 میکند صوره اجال بگر عرصه نکار
 رخ بر لبته زده جای مکر خاد موار
 همه کتا ز کلد خفتانرا بود ز تاس
 شود از تیرے ان فکر و پیکر یکسا
 هیچکجان برد از شش در این هفت حصا
 بر سر قبرش اکر عرضه کنند این اشعا
 از سخن سنجی او مدح تو لیل ارد عار
 عقلا هرگز با جمل نفی قدس و کار
 کر چه اینجرف بی هرزه تراید بشمار
 عالم لاله درخشان شود از کهسار
 بر خلیل تو هم باد زمین خوش هنجار

منکلام (وَلَا يُضَاغِبُ فِي مَنَقِبَاتِ الْمُؤْمِنِينَ) (شیدا اللذی)

دگر ز مهر اردی بهشت بر مطیر
 بدشت و صحرای کتره فرس سقلا تون

مجاور کشت چمن رشک تبت و کثمین
 بکون هانون افکنده طیلان حویر

زبکه خیره و سرین زمین پر لذت و هم
 بیاع ز کرا ز شکل مهر و شش اختر
 چه نقش طاس ز مرششش برین هم آید
 بطور که شجر الاخضر است و نار عینا
 گرفته بهر کوی ز مرین به پنجه سیم
 عدا و طفل شکوفه بر نک شیرامند
 هم از تلین طبع است رشع پئے در کپے
 محراب کردن هر خار بن که میر بجار
 نیم کوی خود کاروان چین و خطا انت
 زبکه یاد بهارے نموده است عیان
 فشانده کوی اوراق صفحان کلیون
 زبکه دایره و مرکز و قتی و وتر
 نهاده ان هم در هم می ز زیر و زیر
 بلوح دشت تو کوی کتاب آقیند
 بیاع تا کذب مرے صوة ترییت و نوا
 فتاده بلبال ز شوق کل به خار خار
 هزارها بهزاران طرانه دلکش
 بشاها و شنیدم سحر همی خواندند
 محال دانه مشکین و دام زلف چه قیش
 اسیر دام تو خالق و خود تو نیز اسیر
 هارده اب بقایت قرین لعل لب است
 بلوح روے تو صفر دهان و شکل الف

نیم راست تو کوی طبیعت احکیم
 نجوم بیع فلک را می کند تعیین
 بشش در از چه فر مانده بسبب دلگیر
 ز شکل لاله در نظر مردمان بصیر
 چنانکه هاله نرند حلقه کرد ماه سیر
 میگذ زبکه ز پستان ابراهیم شیر
 بحاب کوی خورده است نیم پید ابر
 نهاده از اثر ثلثه میسکون زنجیر
 که بار او هر شکست و عنبر است و عبیر
 بی ملون اشکال دلربا تصویر
 بطرف دشت بدمان کوه و پایه غذا
 زبکه زاویه و قطر و خط و نقطه و شیر
 فتاده ان هم مدغم هم از زیر تازیر
 نمود کلاک قضا از کف قدر تحریر
 براغ تان کری خند و بط است و صفر
 کشاده نوکل بروے نظر به خیر اخیر
 نموده هر طرف اهنک نغمه هم و زیر
 به نغمه این غزل دلربا به روح پذیر
 نمودی خوم اے ترانه مرغ دل نجیر
 که هم بگردن تو هست یک سر زنجیر
 عجب کس که جوانی در این زمانه پیر
 نشان ده دلیت کشته از خط تقدیر

بگرد چشم تو تا زده است طره حصار
 مراند شام و صالی ز تونه صبح نجات
 ز لب بسینه من خون دل کند طغیان
 به کفر زلف تو تا دین خویشتر بستم
 من بلا زده و ترک عشق تو هیئات
 در این بهار که زد تکبیر شاه کل بسر پر
 در این بهار که هر نر کسی یکف جامیت
 نشسته ز چنخاموش جان من بر کوه
 بنجیز چایان از جای خویش وانکه پای
 بجام کنی کلکون که می پرند فردا
 پیای سر کل سوریه و ترانه سار
 نه خوف قاضی شهر و نه بیم مفتی شرع
 زان میم که ز تاثیر شرار غواز کرد
 زان میم که ز لب رشحه اثر کند جلوه
 خدا یکان ام و الی خدا می قدیر
 شه که مصحف آیات حضرت حقرا
 شه که از کلام کمان نمود و اب و جوب
 توئی که ذات تو آمد بر اندیاء مجار
 نه و اجبه و نه ممکن و جوب و امر کازا
 برون در او فتد اسرار حق ز پرده غیب
 ضریر حال درت که کل دیده کند
 بر این مقرنس نکار کون مه و نور شید

مانند بهر دل زارم از کویز کزیر
 چه بایدم ره مقصد دراز و عمر قصیر
 بنون بر ایدم الوده ناله شب کبیر
 چه باک قاضی شهر مرا که کند تکفیر
 و کر کنند به سنگ ملامت تم تجیر
 بجام ریز میم ساقیا ز ختم عصیر
 نه ز نر کس کمتر تو نیز جام بر کیر
 مگر چه آمدت از این سپهر بد هنجیر
 راستان زن و رقص کن برار صغیر
 پر از دور و زه اردی بهشت موسم تیر
 خوش است باده خلونر ساد و کشمیر
 بیاری که بکام است و مرجوخ اشیر
 از او اگر کفشانند جرعه بز و رید
 به شرق طبع عیان افتاب مدح امیر
 یکانه نیاب پیغمبریشیر و نذیر
 بذات اقدس کردید نقطه تفسیر
 خدا بعالم هستی حقیقتش تخمیر
 توئی که شخص تو آمد بر اولیاء مجیر
 بقامت تو دو پیرا هن طویل و قصیر
 اگر که برفکنی پرده مخلفه ز ضمیر
 به خور ضیاء دهد روشن چشم خیر
 به پیش خوان نوات و قرصه نان فطیر

حساب بود تو را من کجا توانم کرد
 چه شد بر نان بخت میل طبع می گوید
 سپهر را هر بر قطب تر تو است قرار
 درون دایره طاعت تو هفت سپهر
 بدور ملک تو چرخ فلک کشید حصا
 اگر که لطف تو دامن زخاق برکیرد
 بدو افتار تو مهر فلک تشبه کرد
 بدل عدوئی اگر شکل تیغ اندیشد
 بین اشارت سر و شجرات جمد سندان
 بر اسب پیل تن از پیر چرخ بو کینه
 ز تابان تیغ تو بانگ غمزه نونر
 روز مدح تو گفتن شما بکوش عوام
 چه مدح ارم تا بر من و تو از تو ومن
 تقوی به واضع الفاظ فرس دانکه هنونر
 من بحال قوائی شده است تنک چنانک
 شما کاشان اگر دیده قبول ز لطف
 خدای را که باین شعر شراژ شیدا را
 همان تازدم باد فرودین کرد
 هم خلیل تو خندان چه کل بچکها

و کر کنم عدد کاینات را تجذیر
 بفرق شعر ازین پایه پاست فخر شعیر
 ستاره راه هر بر سمت حکم تو است سیر
 بدان مشابه که تدویر اندرون مدیر
 بروی تخت تو پیر ملک فکند حصیر
 فتد نجوم سپهر اشیر از تاثیر
 عجب نه عالم اگر هر بحر کند تخیر
 کشد ز صلب ترا بن زیم نطفه نفیر
 برون چراز برانگشت موم یا که خیر
 شود ز بیدق نصر تو مات شاه و وزیر
 همه رسد بفلک کانی خوش از نار سفیر
 همان بود که زد این مثل بفر و حیر
 رسد نه خوقه تکفیر و جبهه تخیر
 ز کرد بر مدح تو آمد قوافیر با خیر
 زیان بغانیر تعبیر می نمایم بیر
 بدین بضاعت سزجات و ارضان جبر
 همه سزد که نهند با بفرق صد چهره
 زمین شاخ و ز شیخ برک و کل ز برک ظهور
 همه خصیم تو کران چهره در شب تیر

من کلام **وله انصافی مدح مولانا علی بن ابی طالب** **شکله الذکر**

<p>بامدادان کشت چون بوموا عبیر نشان بسته بر هوموا از شرکان دو صد ترک خندان</p>	<p>از درم نا که در آمدان بلائی نا که ان هشید رهشمن از چشمان دو صد پیکار عیان</p>
---	---

افتريك صومعه زاهد ز چشم دلفريب
 موندريك خورار سنبل رو نريك بار كل
 طبله طبله مشك او مرد كه ها اينم دوزلف
 خرمخرا فكنده كينورا پے نجيد دل
 دوشكنج تار جعدش كشته نغيا واسير
 ابرويش بر رو كينمين ماه اندر برج قوس
 خالشان اندر عارض سوزان چه در بجهر سپيد
 مشته دو جادو بر او از چشم اندر پاس خلد
 از بياض رو روشن و از سواد زلف تار
 طره پرچين بگر غره سيمين او
 كرده از جعد حنبرك سايبان براق تاب
 مشته اندر شام بيلد ماه شاخ نارون
 شامرانه بو بمشك نارون نارون روش
 الفرض زرد در آمد در بوم بلشت پس
 عيد نور و زاست مروز از پے تشریف عيد
 گفتهش كه هر چه بودم صرف شد در خروج
 جامه و كفش و ازار و دفتر و شعر و كتاب
 از پے تشریف عيد كنون ندارم خلعتي
 گفت ببه خوش از اين تشريف ايد و باز كو
 من در اندم في البديهه از پے تشريف او
 اے امين قصوتی خاص خلاق جهان
 اى برتبت در تبت بالاتراز وهم و خيال

غارت يك خانقده عارف از عمل دليتان
 لب نريك انبار مل بالانريك سر و روان
 لعل لعل غنبر او زد كه اينم كينوان
 پچين پچين نهوده زلفان از بجهر سپيد جا
 از دل و جان عقل و دين بر كار و در كار و
 رويش اندر زلف مشكين شمس با عقر قران
 موشان اندر صورت كلگون چه براتش سخنان
 كرده يك هند و نر حال لب بگوثر پاميك
 ايجب او كرده بكار و روز شب همگان
 خفته پچيان انبيسيه كفتي به كنج شايدگان
 لبته از زلف مطر مشك تر بر او رغوان
 نه غلط كفته چه شام و چه ماه و چه نارون
 ما هرامم كه نه نور و كه فزون و كه زبان
 شكور لب بر كشاد و بانك بنزركي فلان
 تا چه دارم كك او سرى خلعت كنون اندر
 و نيك اندر رهن مي دارم بر پير سخنان
 خوقه و شكول و تاج و رشتام با طيانا
 جز مدح شيلر در در امير ان و جهان
 كفت ببه خوش از اين خلعت هم ايد باز خيال
 اين چكامه نغز دلکش از بر كردم بيان
 وى و لى الله وصي خاتم پيغمبران
 و كبريت عزتت بالاتراز ظن و كمان

کر نمودی بر جودت در بصرای وجود
 نقش صورت بر هیولا حکر نه بنیاد از خلمه ات
 کر نبودے لای تیغت مثبت الا کجا
 از نهیب استت کا نیسان نور در ادوار فلک
 ایزد از بھر رکوبت هشتہ بر خند سپهر
 از نهیب استت روز و قصر بانک الحذر
 تیغت اندر فرق دشمن بر خلاف سیر خود
 عالی بشکافی از یک دم حمام آری بدست
 لبکہ کوئے ستر برداندر هوا کرد پدید
 بر تخت دروین سپر چون سایہ افکن میشود
 اب و آتش باره اندر رزم سرخا سپاہ
 دگردیخت برین کامد بدوش مصطفی
 من چمن خوانم در بیدحت ای تو اصل هر مدیح
 من گرفتہم پھر سخاں باشدم شاهانہ طبع
 کے کہو تیغت سخاں الجہم از راز غیب
 حال اندر مدحت شیدانہ تو انکفت هیچ
 تاکہ رو د لبران ہم دلبر است ہم دلفریب
 بادد و ز دشنت چون مویشاں تار چنین

کے شدی کلام موجودات در عالم عیان
 کی شدی و جو بجہ در ہر کون و مکان
 میشدی پیدا از نفی لا خداوند بہمان
 میگردند تا قیامت بار خنی چون زعفران
 گوہ از پروین رکاب ز مہ لکام از کہکشان
 از نهیب استت اندر پھنہ صوت الامان
 از اسد بر کشتہ ماہ نو بہ برج تو امان
 عالی رد و ز سار یکدم بکف کیرے کان
 امینے انا ز کیرے ز صبارم صوب جان
 ہر وہمہ کیرند در برج اسد با ہم قران
 افکنند بر خاک چون بر کد راز باد خوان
 از نشان مقدمات مہر نبوت را نشان
 من چہ دانم در گوشتے تو اصل ہر بیان
 من سرودم پھر سخاں باشدم شیوالسان
 کے خبر ہر یکت سخاں العرب از اسماں
 ہر کہ خود ذکر د عایت او برد اندر دہان
 تاکہ ہو کہمہ رخاں ہم جان کہ است ہر جا کدان
 بادشام دوستت چون رویشاں روشن جان

مِنْ کَلَامٍ وَلَیْسَ کَانَ مِنْ قَبْلِ عَلٰی بْنِ اَبِی اَیْمَانَ سِیِّدِ الدُّعَا

مردم ز سوز ساز کم نالہ حزین
 زردیدک زیزدان این جنت برین
 یکبار بخیزد از سر شود ای حور عین

از عشق مہر صر تو وان اصل اشین
 اندر تخیرم کہ تو عیار سان چان
 ز اهدا کر وخت بہ تو ہم دم راورد